

Listek.

Vojna iz l. 1894.

(Dalje.)

Druzi otroci pa so prinesli živih hroščev, katere je treba spraviti v posebne rezervene posode, kjer naj čakajo gotove smrti.

„Žena brž pristavi kropov, brž — — pa več jih pristavi, posod s kebre je mnogo!“ — V kuhinji pa se prične podvojeno življenje in pristavljajo se največji lonci, pod katerimi se kuri, da kar vse žehti! Goreti mora brez prenehljaja, kakor v apnenci. Dekla pa nosi krop za kropom na kebre, pari in pari, v lončenih posodah pa še vse miga in giblje, in treba je zopet in zopet pariti!

Parjenje zahteva preveč kurjave in opravila, ali bi ne bilo mogoče kebrov pokončevati tudi z žveplenim soparom kakor čebele? — Brzjaviš urno po žvepla, finega — rumenega, topiš ga in žvepljaš popirnate kose, katere zažigaš v posodah in posode dobro pokriješ in s cunjami obviješ, da bi bil uspeh popolnejši. Sapo ti že jemlje žvepleni dioksid in kašelj te beza, kot da si nadušljiv — — — gotovo so tudi kebre že pozaspali. In res, le pozaspali so — — — ko privzdigneš pokrov, je vse mirno, toda ko jih stresaš na gnojišče, pa že vsi beže na vse strani, kot bi šlo za stavo.

Nič ni z žveplanjem, treba jih bode zopet pariti!

Zopet se bližajo otroci. „No, kaj pa imaš ti, Francka, v tej ličneji škatljici?“ vprašaš bližajočo se deklico, ki ti se smehljanjem gleda v obraz v zavesti, da ti donša nekaj posebnega. „Kebre sem pernesva“, odgovori vesela in ti pomoli škatljico, katera je v minolih časih obsezala najbrže lekarske praške.

„I — koliko jih je pa v tej maleji škatljici?“ vprašaš jo. „Deset“, odgovori ti pomenljivo. „Kaj jih je šlo toliko notri?“ „Sej sem jih kar zbasava!“ zasmee se ti vsa srečna. — Nočeš jej kaliti nedolžnega veselja, pa strešeš kebre v reservoar.

„Pa ti, Micka, si prinesla mleka ali kaj?“ „O ne, kebre“, odgovori ti in izvija iz rute litersko steklenico, polno živih kebrov. Notri jih je bilo lahko djati, ali venkaj — — venkaj! Treba je bilo vsacega posebej izbežati, predno je bila steklenica prazna.

Tam pa hiti deček z vozičkom proti šoli, kar se da naglo. Pred teboj se upehan ustavi, pa hiti, ne da bi te pozdravil: „Oh brž, brž — — ves žakelj so mi že snedli!“ — in pri tem že vleče raz voziček vrečo, ki je imela brezštevilo luknjic, iz katerih so se prerivali in odletavali ōrnoglavci kebre v prosti zrak. Menim pa, da je bilo dečku mnogo več za kebre nego za vrečo.

„Kaj pa nosi Potokarjev Janezek iz Vranšice?“ Na upognjenem hrbtišči mu tiči majhen, a zanj dovolj velik koš, ki mu je na skoraj uro dolgemu potu gotovo precej preglavice delal. Kebre nosi, poln koš kebrov! Pa še „mrtli so mrtli!“ To je tudi še kaj vredno. Obema je obraz veder: Janezku in učitelju!

Uni pa nosi bisago, ki mu opleta s polnima koncema spredaj in zadaj po nogah, da mu ovira vsak korak. Vender je tudi njemu obličje jasno, vsaj ve, da za 8 l kebrov, bo že nekaj plačila.

Zopet ta deklica pa skrbno tišči pokrivačo na lonec in mi vesela pripoveduje, da je tudi prinesla kebrov, pa da naj pazim, da mi jih kaj ne uide, ker njej jih je že nekaj sfrčalo. Odkrijem lonec in notri je lazilo prav živo še pest kebrov — — — vsi drugi pa so bili srečno ušli skozi luknjico, katero je nesrečni pisker imel. Veseli deklinčin obraz pa se je mahoma spremenil in ustnice so se nabirale v jok, dokler je nisem potolažil, da jej plačam kebre, kot da jih je prinesla poln lonec.

Tu pa je prišla deklica, ki ni več učenka, ter prinesla kake 2 l kebrov. „Kaj pa češ za nje?“ „Ja — koker jih družim pvačujete, za vsaega kebra n krajcar.“ „Kdo pa ti je dejal, da jih po krajcarji plačujem?“ „Adamovčev voča.“ „Vidiš, ljuba moja, to bi bilo vender nekoliko predrago, ker po tej ceni bi jaz sam rad kebre prodajal; pa če hočeš krajcar za-nje, ti ga dam, če ne jih pa seboj vzemi.“ „No — — bom pa raj krajcar vzeva“ — — in kupčija je bila sklenjena, v srci pa je bila deklica gotovo trdno prepričana, da bodem imel jaz najmanj stokratno dobiček pri njih.

Kaj li Brnikov Joža vozi? Tako zadovoljno peha majhno samokolnico pred seboj, oči pa — — že po rojstvu velike! — — ima kar izbuljene, in od samega veselja pozabil je usta zapreti, da se mu sline po bradi cede. Zares — — pripeljal je polno „šajtrgo mrtlih kebrov!“

Pri kosilu sem bil. Nekdo potrka in skozi duri se prikaže dečkov obraz. „Kebre sem pernesu“ bil je pomenljivi pozdrav, ki me je opominjal na mojo dolžnost. „Saj res, juha je vroča in lahko počaka, pa dajva kebre prej pospraviti“, in šel sem venkaj, za menoj pa se je vsipala množica besedij nevoljne mi „boljše polovice“. **Fran Črnagoj.**

(Konec prih.)

Književnost.

Zakaj? — Zato! — Zbirka pravljic, pripovedek in legend za šolo in dom. Nabral in izdal Anton Brezovnik, učitelj. Založil Janez Giontini. Cena kart. iztisu 30 kr., po pošti 33 kr. — Lična knjiga se po svoji zanimivi vsebini priporoča za šolo in dom.

Glasbena Matica je izdala in založila letos sledeče zборе: Ljubica. Mešan zbor. Besede spisal Josip Pagliaruzzi-Krilan, uglašbil Anton Förster. Op. 44. Cena: partitura